

JUSTITSMINISTERIET

Lovafdelingen

Dato: 16. oktober 2009
Kontor: EU-kontoret
Sagsnr.: 2009-6140-0690
Dok.: MSF40796

**Notat til Folketingets Europaudvalg
om
afgivelse af indlæg i EF-Domstolens præjudicielle sag C-245/09,
Omalet**

1. Indledning

I forbindelse med behandlingen af en ankesag vedrørende hovedentreprenørers hæftelsesansvar og tilbageholdelsespligt i forhold til underleverandørers gæld til den sociale sikringsmyndighed har Arbejdshof te Brussel forelagt EF-Domstolen to præjudicielle spørgsmål om anvendelsen af EF-Traktatens artikel 49.

De præjudicielle spørgsmål drejer sig om, hvorvidt EF-Traktatens artikel 49 skal anvendes i det foreliggende tilfælde, og om EF-Traktatens artikel 49 er til hinder for den beskrevne belgiske retstilstand, således som den eksisterede på tidspunktet for sagens opståen.

2. Sagen faktiske omstændigheder

Omalet (herefter appellanten) er en belgisk hovedentreprenør, som i forbindelse med et byggeprojekt anvendte en underleverandør, der var etableret i Belgien, men ikke registreret i Belgien. Denne underleverandør blev efterfølgende erklæret konkurs, og havde på konkurstidspunktet en større gæld til Rijkdienst voor Sociale Zekerheid (den sociale sikringsmyndighed).

Det følger af forelæggelseskendelsen, at efter artikel 30a, stk. 3, andet afsnit, i den belgiske lov af 27. juni 1969 om arbejdstageres sociale sikring, således som denne bestemmelse var formuleret på tidspunktet for sagens opståen, hæftede en entreprenør, der benyttede en underleverandør, der ikke var registreret på tidspunktet for indgåelse af kontrakten,

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

solidarisk for underleverandørens gæld til den sociale sikringsmyndighed. Ifølge forelæggelseskendelsen var denne hæftelse begrænset til 50 % af totalprisen for de arbejder, som var tildelt den ikke-registrerede entreprenør eller underleverandør uden merværdiafgift.

Videre fremgår det af forelæggelseskendelsen, at der efter samme bestemmelse påhvilede hovedentreprenøren en forpligtelse til at tilbageholde 35 % af det beløb, hovedentreprenøren skulle betale underleverandøren for dennes ydelser, uden merværdiafgift, og indbetale dette til den sociale sikringsmyndighed. Manglende iagttagelse af denne tilbageholdelsespligt udløste en pligt til at betale et tillægsbeløb til den sociale sikringsmyndighed, som svarede til det beløb, der skulle være tilbageholdt og betalt.

Da appellanten ikke betalte som solidarisk hæftende for underleverandørens gæld til den sociale sikringsmyndighed med 50 % af byggearbejdets totalpris, og da appellanten ikke havde tilbageholdt 35 % af det til underleverandøren skyldige beløb, anlagde den sociale sikringsmyndighed sag mod appellanten, der blev dømt til betaling. Ved appelskrift af 23. maj 2008 appellerede appellanten denne dom.

3. Den danske interesse i sagen

Sagen har principiel betydning for Danmark, fordi sagen rejser spørgsmål om anvendelsen af EF-Traktatens artikel 49 i et tilfælde, hvor der ikke foreligger nogen grænseoverskridende forhold i sagen, dvs. der foreligger såkaldte ”rent interne forhold”.

4. Regeringens stillingtagen

Det følger af forelæggelseskendelsen, at der ikke findes nogen grænseoverskridende elementer i sagen. Sagen vedrører en belgisk hovedentreprenør, der i henhold til belgisk ret havde indgået en aftale med en underleverandør, der var etableret i Belgien, om udførelsen af en tjenesteydelse i Belgien. Sagen ses således at savne noget grænseoverskridende element, og der er derfor tale om ”rent interne forhold” i medlemsstaten.

Selvom der findes sager, hvor Domstolen har lagt vægt på et forholdsvist spinkelt grænseoverskridende element, følger det af Domstolens faste praksis, at EF-Traktatens bestemmelser om den fri bevægelighed, herunder den fri udveksling af tjenesteydelser, kun finder anvendelse, hvis der

i sagen findes et grænseoverskridende element, således at sagen ikke alene vedrører rent interne forhold i en medlemsstat.

Det er derfor regeringens opfattelse, at EF-Traktatens artikel 49 ikke finder anvendelse i sager som den foreliggende, der alene vedrører rent interne forhold. Det er endvidere regeringens opfattelse, at der ikke er grundlag for at ændre i denne praksis.